

Nowości wydawnicze

**Jędrzyckowski J.,
Prezentacje multimedialne
w procesie uczenia się studentów,
s. 292, B5, Wydawnictwo
Adam Marszałek, Toruń 2005**

W kwietniu 2006 r. ukazała się książka Jacka Jędrzyckowskiego pt. „Prezentacje multimedialne w procesie uczenia się studentów”, wydana przez toruńskie Wydawnictwo Adam Marszałek. Publikacja ta została opracowana na podstawie dysertacji doktorskiej napisanej w Katedrze Mediów i Technologii Informatycznych UZ.

Poruszana problematyka dotyczy nowych aspektów procesu nauczania – uczenia się ukazanych w kontekście aktualnego zaawansowania technologii informatycznych, co stwarza nowe możliwości poznawania tego procesu jak i projektowania rozwiązań praktycznych.

Autor podkreślając ideę integracji jako podłoża poszukiwań badawczych, uwzględnia istniejące w doboru naukowym teorie uczenia się, konsekwencje procesów uczenia wynikające z humanistycznej i poznawczej koncepcji człowieka, eksponuje integrującą funkcję komputera oferującego różne formy przekazu i interakcji. Akcentuje znaczenie jakie zyskuje możliwości uczenia się z uwzględnieniem indywidualnego stylu poznawczego.

J. Jędrzyckowski wykazuje, iż przekaz tradycyjny oprócz treści kształcenia, zawiera spektrum komunikatów pozawerbalnych stymulujących procesy uwagi, uznając jej koncentrację i utrzymanie za warunek konieczny uczenia się. Sugeruje, że w sytuacji upowszechnienia elektronicznych mediów dydaktycznych istnieje potrzeba podjęcia prób odwzorowania także tych oddziaływań.

Komunikaty multimedialne wykorzystywane w procesie nauczania – uczenia się są twórcami wielopłaszczyznowymi zawierającymi różnorodne formy przekazu. Mając na względzie konieczność podobieństwa nadawcy i odbiorcy jako warunek sprawnego komunikowania, autor proponuje elektroniczną diagnozę preferencji ukierunkowanych na korzystanie z określonej formy przekazu (profil poznawczy), a poziom stymulacji uzależnia od analizy możliwości poznawczych osób uczących się. Gromadzenie i przetwarzanie uzyskanych informacji uznaje jako podstawę indywidualizacji oddziaływań stymulujących procesy uwagi w multimedialnym programie edukacyjnym.

Istotną zaletą pracy jest wymiar praktyczny prezentowanych poszukiwań badawczych. Zmierzają one do określenia: możliwości indywidualizacji procesu nauczania – uczenia się, realizowanej w oparciu o funkcje diagnostyczne interaktywnych multimedii, dostosowanie formy i parametrów przekazu do możliwości i preferencji poznawczych studentów oraz stymulację procesów uwagi w sposób właściwy dla danego profilu poznawczego. Autor nakreśla ogólne prawidłowości, których rozpoznanie jest warunkiem opracowania modelu akademickiej prezentacji multimedialnej, wskazując, iż zgromadzony materiał może stanowić punkt wyjścia do dalszych badań oraz praktycznej realizacji mediów dydaktycznych.

dr Beata Dziedzic

**B. Hajduk, E. Hajduk,
O rodzajach pomocy
Oficyna Wydawnicza
„Impuls” Kraków 2006,
ss.159**

Praca jest wieloprob-
lema. Wprowadzenie do
omówienia problemów sta-
nowią próby zdefiniowania
pojęć pomocy i opieki,
które to zdefiniowanie

uznają autorzy za niezbędne do opi-
su rodzajów pomocy. Wyodrębnienie rodzajów pomocy
jest pochodną przyjętych kryteriów. Stosując kryterium
merytoryczne i instytucjonalne można wskazać pomoc
prawną, pedagogiczną, psychologiczną, ekonomicz-
ną itp. Stosując kryteria etyczne pomoc można dzielić
zgoła inaczej.. Wówczas pomoc odrębną stanowi inter-
weniowanie, wyręczenie, pomaganie przez utrudnianie,
pomaganie przez tworzenie wartości, przez redukcję
aspiracji, przez dzielenie się dobrami niezwrótnymi.

W opisie wyznaczników gotowości ludzi do pomaga-
nia innym wyróżnione zostały wyznaczniki zachowań
allocentrycznych – pomocy udzielonej jednostce lub ka-
tegorii jednostek, zgodnie z przekonaniem autorów, że
żadna dyscyplina nauki nie zgromadziła sprawdzonej
wiedzy o wyznacznikach zachowań socjocentrycznych
– pomocy grupie społecznej.

Obszerny fragment pracy wypełnia opis modeli udzie-
lania pomocy. Opisane są modele: rozproszenia odpo-
wiedzialności, normatywny, pobudzenie – „koszt – na-
groda”, sprzężenia ról społecznych. Końcowy fragment
pracy stanowi propozycja podziału instytucji pomocy
przy wykorzystaniu kryteriów etycznych. Normy etyczne
można zhierarchizować uznając, że dobra chronione są
także uporządkowane. Najwyższym dobrem jednostek
jest życie. Społeczeństwa wytworzyły instytucje, które
owo dobro powinny chronić. Innym dobrem jest zdrowie
jednostki. Są też instytucje, które to dobro ochraniają.
Dobrem jednostki jest jej samodzielność, poza wcze-
śniej wymienionymi, dobrem szczególnie pożądanym.
Samodzielność jednostki może ułatwiać jej zachowanie
życia i zdrowia. Wiedza o rodzajach pomocy, o wyznac-
nikach zachowań pomocnych, o modelach udzielania
pomocy, o instytucjach pomocy może być przydatna
studentom różnych kierunków.

Emilia Paprzycka

**Przechować pamięć
o przeszłości, zeszyt
2, redakcja naukowa
Beata Hebzda-Sołogub,
Dzierżonów 2005, ss. 63.**

Prezentowana praca
jest kontynuacją publika-
cji o tym samym tytule,
wydanej w roku 2001.
Stanowi zbiór referatów,
wygłoszonych podczas
sesji naukowej, która
odbyła się w trakcie drugiej edycji
Dzierżonowskich Dni Kultury Żydowskiej (2002 rok),
pod hasłem: *Aktualność przesłania – w kręgu duchowej
tradycji Żydów Europejskich*. Rozprawy zamieszczone
w zeszycie drugim zostały napisane przez pracowni-

ków Instytutu Filologii Polskiej i Instytutu Filozofii Uniwersytetu Zielonogórskiego (Beata Hebdza-Sołogub, Anna Szóstak, Anastazja Seul, Bogdan Trocha, Artur Pastuszek). Stanowią one próbę ukazania życia, myśli i twórczości ludności żydowskiej w różnych ujęciach i kontekstach – historycznym, literackim i filozoficznym. W pracy da się wyróżnić, biorąc pod uwagę obszar zainteresowań autorów referatów, dwa wątki: pierwszy poświęcony jest zagadnieniom związanym ściśle z ziemią dzierzoniowska i jej żydowskimi mieszkańcami; drugi – dotyczy kwestii żydowskich ujmowanych w szerszej skali.

Książkę otwierają wspomnienia, redaktorki pracy – Beaty Hebdzy-Sołogub, dotyczące nieżyjącego już Mojżesza Jakubowicza, postaci wielce zasłużonej i znaczącej w powojennej historii społeczności żydowskiej Dzierżoniowa. Człowieka, który jak pisze sama autorka, „Dbał, by zachowana została godna pamięć o przeszłości. Rozpowszechniał wiedzę o historii i kulturze Żydów polskich wśród młodego pokolenia”. Mojżesz Jakubowicz był także gościem honorowym Dni Kultury Żydowskiej.

Druga rozprawa, również autorstwa Beaty Hebdzy-Sołogub, ma charakter historyczny i poświęcona jest życiu ludności żydowskiej na ziemi dzierzoniowskiej po zakończeniu drugiej wojny światowej. Autorka w oparciu m. in. o materiały archiwalne, ówczesną prasę i wspomnienia mieszkańców (przede wszystkim wspomnianego już Mojżesza Jakubowicza), przybliży szczegóły powojennego życia ludności żydowskiej Dzierżoniowa (miasta, które stanowiło po zakończeniu drugiej wojny największe skupisko tejże ludności na Dolnym Śląsku), jak i całej ziemi dzierzoniowskiej. Artykuł prezentuje takie aspekty życia ludności żydowskiej jak m. in.: organizacje żydowskie, ruch spółdzielczy, żydowskie szkolnictwo, służba zdrowia czy działalność kulturalną i sportową. Ważny element stanowią także wzajemne stosunki polsko-żydowskie.

Anna Szóstak, autorka kolejnego artykułu porusza problem żydowskiego pochodzenia pisarza a kwestii jego świadomości twórczej. Problem tym ciekawszy badawczo, że dotyczy Jana Brzechwy i Bolesława Leśmiana – pisarzy, którzy nigdy nie odwoływali się do swoich korzeni ani nie utożsamiali się z żydowską religią czy tradycją.

Wątki teologiczne i literaturoznawcze podejmuje Anastazja Seul, która łącząc literaturoznawcze i teologiczne metody badawcze w swoim artykule, poświęconym analizie fragmentu utworu Romana Brandstaettera *Jezus z Nazarethu*, wskazuje na ścisły związek języka poetyckiego z wymową teologiczną utworu.

Kolejna rozprawa autorstwa Bogdana Trochy, poświęcona jest znaczeniu miłości w *Gwieździe Zbawienia* Franza Rosenzweiga, jej różnych sensów i poziomów.

Zeszyt zamyka rozprawa Artura Pastuszka poświęcona idei spotkania różnych religii w oryginalnej filozofii religii Abrahama J. Heschela.

Cała książka, zgodnie ze swoim tytułem, przechowuje i przybliża czytelnikowi zapomniany już częściowo świat Żydów, ich intelektualny wkład w rozwój polskiej i światowej kultury. Ma, jak stwierdza redaktorka zeszytu, budzić ciekawość i inspirować do szerszego zajęcia się poruszonymi w niej tematami.

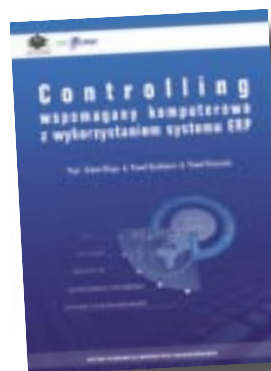
Kamil Banaszewski

Przedsiębiorstwo w otoczeniu międzynarodowym, red. L. Koćwin, s. 358, oprawa broszurowa, B5, Oficyna Wydawnicza UZ, 2006

Lesław Koćwin, *Wprowadzenie – Makrootoczenie międzynarodowe przedsiębiorstwa jako czynnik rozwoju*; **Lesław Koćwin**, *Przedsiębiorstwo w otoczeniu międzynarodowym – wprowadzenie do problematyki studiów*; **Lesław Koćwin**, *Metody badań międzynarodowych aspektów makrootoczenia przedsiębiorstwa*; **Magdalena Balak-Hryńkiewicz, Magdalena Dalecka, Anna Gondek**, *Przedsiębiorstwa w międzynarodowej polityce ekonomicznej – teoria i praktyka*; **Lesław Koćwin**, *Makrootoczenie przedsiębiorstwa – rodzaje systemów gospodarczych*; **Julitta Koćwin, Lesław Koćwin**, *Przedsiębiorstwo wobec procesów internacjonalizacji i globalizacji*; **Zbigniew Binek**, *Otoczenie walutowe przedsiębiorstwa*; **Zbigniew Binek**, *Wpływ polityki pieniężnej na działalność banków komercyjnych*; **Julitta Koćwin**, *Zewnętrzne alternatywne formy finansowania przedsiębiorstw (factoring, forfaiting, franchising, venture capital)*; **Julitta Koćwin**, *Zewnętrzne instrumenty finansowania przedsiębiorstw (spółka joint ventures jako kapitałowa forma współpracy międzynarodowej)*; **Magdalena Balak-Hryńkiewicz**, *Przedsiębiorstwo w otoczeniu finansowym UE – wsparcie inwestycji w polskich przedsiębiorstwach w ramach funduszy strukturalnych*; **Anna Gondek**, *Otoczenie internetowe przedsiębiorstwa*; **Magdalena Dalecka**, *Rynek pracy wobec wyzwań globalizacyjnych*; **Borys Dąbrowski**, *Przedsiębiorstwo a problem ochrony środowiska*; **Anna Gondek**, *Polityka naukowa, naukowo-techniczna i innowacyjna a doświadczenie polskie*; **Magdalena Dalecka**, *Wsparcie przedsiębiorczości poprzez działania edukacyjne*.

[Ze spisu treści]

Kluge P.D., Kuźdowicz P., Orzeszko P., **Controlling wspomagany komputerowo z wykorzystaniem systemu ERP**, s. 126, oprawa broszurowa, B5, Oficyna Wydawnicza UZ, 2005

„Zintegrowane systemy informatyczne wspomagające zarządzanie przedsiębiorstwem klasy ERP (*Enterprise Resource Planning*) są coraz częściej wykorzystywane w firmach średniej wielkości. Także coraz większa liczba dostawców oprogramowania adresowego dla tego typu przedsiębiorstw koncentruje się na implementacji nowych funkcji, jak na przykład: CRM (*Customer Relation Management*) dla obszaru sprzedaży, APS (*Advanced Planning and Scheduling*) dla produkcji, SCM (*Supply Chain Management*) dla logistyki, BI (*Business Intelligence*) dla potrzeb analitycznych. Są one zwykle modułami uzupełniającymi podstawowe rozwiązania klasy ERP.

Funkcje te korzystają naturalnie z dorobku naukowego, tworzone są jednak w kontekście możliwości ich sprzedaży. Oznacza to, iż warunkiem koniecznym tworzenia tych funkcji jest przede wszystkim ich akceptacja przez praktykę gospodarczą oraz możliwość realizacji przy z góry założonych nakładach finansowych.

[...] Celem opracowania niniejszej publikacji jest przyczynienie się do wypełnienia tej luki. Podstawą tego jest specyficzna definicja controllingu [...], która odchodzi od przesadnego jego powiązania z wartościowo zorientowaną rachunkowością. Wszystkie funkcje typowe dla rozwiązań klasy ERP [...], wiążą się właśnie z takim rozumieniem controllingu. W pozostałych podrozdziałach rozdziału pierwszego przedstawiono przedsiębiorstwo symulacyjne oraz przykładowy system klasy ERP. System ten służy w szczególności prezentacji przykładów zastosowań opisywanych w następujących rozdziałach.

W rozdziale drugim scharakteryzowano dane rejestrowane w codziennej pracy przy wykorzystaniu typowych funkcji rozważanej klasy systemów. Zwrócono przy tym uwagę na możliwości wykorzystania tych funkcji w obszarze controllingu w rozwiązaniach adresowanych do firm średniej wielkości. W szczególności skoncentrowano się na funkcjach, które mogą znaleźć zastosowanie jako element łączący teorię i praktykę.

Na tej podstawie w rozdziale trzecim omówiono nowe możliwości zastosowania analizowanych koncepcji i funkcji. Uwzględniony został tutaj fakt, iż wykorzystanie tego typu funkcji w przedsiębiorstwach średniej wielkości konfrontowane jest z kilkoma problemami:

- wyniki uzyskane z pomocą systemu informatycznego nie są zrozumiałe przez praktyków, szczególnie wtedy gdy zostały obliczone za pomocą algorytmów matematycznych lub statystycznych;
- dobre jakościowo metody wymagają także dobrych jakościowo danych.

Niestety w przedsiębiorstwach średniej wielkości (głównie ze względu na płaską strukturę zarządzania) dane te nie zawsze są jednak dostępne. Podjęcie decyzji ewentualnej inwestycji w poprawę jakości danych wymaga przedstawienia korzyści wynikających z zastosowania nowych funkcji.

W rozdziale czwartym omówiono aspekty związane z zapewnieniem ekonomiczności wykorzystania „wymagających” rozwiązań klasy ERP w firmach średniej wielkości. [...]”

[Ze Wstępu]

w latach dziewięćdziesiątych XX wieku, nakreślono również w tym rozdziale krótką charakterystykę rozwoju prasy kobiecej w Polsce w drugiej połowie minionego stulecia.

Rozdział II ma charakter metodologiczny. Metodą badawczą zastosowaną w pracy jest analiza zawartości prasy. Przedstawiono zarys historyczny rozwoju tej metody, klasyczną koncepcję B. Berelsona oraz liczne jej interpretacje innych badaczy. Wybrana do analizy koncepcję – metodę zawartości W. Pisarka – przedstawiono szczegółowo. W rozdziale tym umieszczono także problemy i hipotezy badawcze, klucz kategoryzacyjny, scharakteryzowano także wybrane do badania czasopisma i uzasadniono ich wybór.

Rozdział III jest poświęcony analizie zawartości prasy według określonych problemów badawczych w hipotezach. Analizie tej towarzyszą koncepcje teoretyczne związane z badanymi zagadnieniami: problematyką małżeństwa i rodziny, reklamy oraz uczestnictwa w kulturze. Analizę przeprowadzono według wcześniej ustalonego klucza kategoryzacyjnego, a jej wyniki przedstawiono również w sposób ilościowy.

Rozdział IV to próba tworzenia określonych typów (odmian) kultury popularnej na podstawie wybranych teorii i wyników przeprowadzonych analiz. Pierwsza teoria wiąże się ze zjawiskiem kiczu jako realizacji działań nie tylko artystycznych, ale także społecznych. Kicz, czyli sztuka szczęścia – ten postulat A. Molesa jest inspiracją do tworzenia typu *kultury emocji*.

Drugą koncepcją teoretyczną wykorzystaną w tym procesie jest teoria konsumpcji. Odwołując się do licznych opracowań na ten temat, dochodzimy także do nowej koncepcji G. Ritzera – teorii o nowych środkach konsumpcji (którymi są także badane pisma kobiece). Według autora, jedną z cech współczesnych nowych środków konsumpcji jest homogeniczna różnorodność świata konsumpcji. Cecha ta została wykorzystana przy tworzeniu *typu kultury jednorodnej konsumpcji*. Z teorii konsumpcji wywodzi się także kolejny typ kultury popularnej – *kultura marzeń i złudzeń*. Tu powołano się na teorię C. Cambella o fundamentach współczesnej konsumpcji, którymi są marzenia generujące nowe potrzeby. W badanych piśmiech przez analizę przekazów reklamowych wyodrębniono sześć kategorii marzeń, które zobrazowano także przykładami przekazów reklamowych. Ostatni wyodrębniony typ kultury popularnej skonstruowano na podstawie teorii stereotypów i związanych z nimi rolami kobiet i mężczyzn. Z analizy teoretycznej powstawania i roli stereotypów, a także ich bogatej interpretacji, wykorzystano przede wszystkim założenia dotyczące stereotypizacji płci, które posłużyły do utworzenia *typu kultury schematów*. Wykorzystano model kategorii ról odtwarzanych przez kobiety i mężczyzn w reklamach i zobrazowano je również za pomocą wybranych przekazów reklamowych.

Zaprezentowane typy (odmiany) kultury popularnej są wynikiem analizy wybranych tytułów prasy kobiecej, ale z pewnością mogą również dotyczyć innych wytworów kultury popularnej. Z pewnością są dowodem na to, że analiza zjawisk zachodzących w mass mediach może dostarczyć wielu interesujących rozwiązań i ukazać nieoczekiwane lub niewidoczne w pobieżnym oglądzie wzajemne relacje. O istocie badań nad współczesną kulturą popularną może świadczyć to, że po czasie wzmożonej krytyki i dyskusji opartych

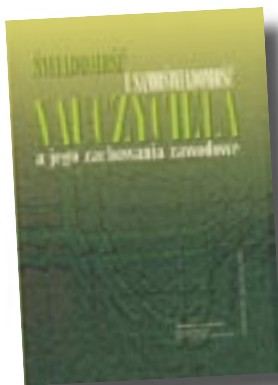
Trzop B., Typ kultury popularnej na łamach czasopism kobiecych, s 211, oprawa broszurowa, B5, Oficyna Wydawnicza UZ, 2005

„Użyty w tytule pracy termin «kultura popularna» w istocie odnosi się do tych zjawisk, które mniej więcej od połowy XX wieku opisywane były jako kultura masowa. Pierwotny termin «kultura masowa», obarczony bagażem krytyki i niepożądanych skojarzeń ze słowem masa, zaczęto postrzegać jako pododmianę kultury popularnej, jej umasowioną postać. Dylematy i propozycje teoretyczne związane z używaniem i definiowaniem obu terminów znalazły się w I rozdziale niniejszej książki. Odnosząc się do materiału badawczego, którym były wybrane tytuły prasy kobiecej wydawanej w Polsce

na konfliktowym z założenia schemacie „kultura wysoka – kultura masowa” przyszedł czas obiektywnej analizy zjawiska. Z pewnością także dlatego w 2002 roku zainaugurował swoją działalność kwartalnik „Kultura Popularna”, w którym autorzy (często bardzo młodzi) przyglądają się mediom, przeciwstawiając się ocenom negatywnym i starając się weryfikować opinie dotyczące odbiorców i ich wyborów, a przede wszystkim – obiektywnie opisywać różnorodny świat współczesnej kultury popularnej. Oddając w ręce czytelnika tę próbę interpretacji wybranego fragmentu współczesnej kultury popularnej, mam jedynie nadzieję, że stanie się ona początkiem zainteresowania tym, co dzieje się na tym niezbadanym jeszcze i dynamicznym obszarze życia społecznego [...]”.

[Z Wprowadzenia]

Świadomość i samoświadomość nauczyciela a jego zachowania zawodowe,
red. E. Koziół, E. Kobyłecka, s 532,
oprawa broszurowa, B5,
Oficyna Wydawnicza UZ, 2005

„Przekazujemy w ręce Szanownych Czytelników wyniki twórczej pracy badawczej przedstawicieli wielu ośrodków naukowych w Polsce. Zainicjowana przez pracowników Zakładu Pedagogiki Ogólnej i Pedeutologii na Uniwersytecie Zielonogórskim w 2003 roku dyskusja na temat świadomości i samoświadomości nauczyciela zaowocowała tą publikacją. Niniejszy zbiór zawiera cztery części.

W pierwszej autorzy podejmują próbę określenia różnych poziomów i rodzajów świadomości nauczyciela. Część druga przedstawia niektóre aspekty kontaktów wychowawców z otoczeniem, a w szczególności z uczniami, natomiast w trzeciej analizowane są doświadczenia związane z kształceniem i doskonaleniem studentów kierunków pedagogicznych oraz nauczycieli czynnych zawodowo. Część czwarta zawiera głosy dotyczące istotnych, aktualnych problemów współczesnej szkoły i nauczyciela. Żadna z części tej książki nie jest zamkniętą całością, są to tylko próby włączenia się w bardzo obszerny, ale i niezwykle ważny nurt dyskusji dotyczących potrzeb, możliwości i kierunków zmian edukacyjnych w naszym kraju”.

Edward Koziół,
Ewa Kobyłecka

zachowań społecznych jednostki na tle charakterystycznych dla określonego wieku jednostki kontekstów sytuacyjnych. Tak np. dla osób dorosłych można wyodrębnić konteksty związane z rozwojem kariery zawodowej, z kształceniem i doskonaleniem kompetencji profesjonalnych, a także szeroko rozumiany kontekst zachowań interpersonalnych, które występują jako podstawowy warunek efektywności człowieka w pracy.

Ważnym zadaniem przy tym staje się poszukiwanie najbardziej adekwatnych kontekstów sytuacyjnych, tworzenie taksonomii sytuacji, określenie specyficznych cech i charakterystyk tych kontekstów. Istotnym wkładem w badanie parametrów sytuacyjnych są prace Michaela Argyle'a i jego współpracowników (Argyle, 1991), w których wyodrębniono kilka podstawowych wymiarów sytuacji społecznych. Są nimi: 1) cele jednostki; 2) reguły postępowania w danej sytuacji; 3) role pełnione w różnych kontekstach sytuacyjnych; 4) repertuar podstawowych czynności wykonywanych w danej sytuacji oraz ich sekwencja; 5) wiedza niezbędna do zrozumienia konkretnych kontekstów; 6) warunki środowiskowe jako fizyczne atrybuty sytuacji. Analiza skuteczności zachowań człowieka w kontekście określonych sytuacji wymaga przede wszystkim badania repertuarów zachowań człowieka w celu prognozowania kompetencji społecznych i fachowych oraz charakterystycznych dla danej jednostki strategii zachowań występujących w różnych kontekstach sytuacyjnych.

Prezentowany w niniejszym opracowaniu **Inwentarz Diagnostyki Osobowości w Kontekście Sytuacyjnym (Inventar zur Persönlichkeitsdiagnostik in Situationen – IPS)** opracowany przez U. Schaarschmidta i A. Fischera (Schaarschmidt, Fischer, 1999) jest jednym z przykładów zastosowania podejścia sytuacyjnego w diagnostyce zasobów jednostki. Prezentowane tutaj wyniki badań są efektem 10-letniej współpracy między Zakładem Psychologii Zarządzania Uniwersytetu Zielonogórskiego i Zakładem Psychologii Osobowości i Różnic Indywidualnych Uniwersytetu w Poczdamie. Centralnym aspektem naszej współpracy jest adaptacja do warunków polskich różnych narzędzi diagnostycznych, które pozwalają badać indywidualne strategie radzenia sobie z problemami zawodowymi, służą określeniu możliwości adaptacyjnych jednostki w szeroko rozumianym kontekście zdrowia psychicznego.

Prezentowane tutaj materiały zawierają opis teoretycznej konstrukcji narzędzia z wyszczególnieniem znaczenia kontekstu sytuacyjnego, etapy psychometrycznej procedury adaptacji testu, a także pokazują możliwości diagnostyczne kwestionariusza IPS na przykładzie dwóch różnych grup badawczych – grupy studentów i młodzieży szkolnej oraz funkcjonariuszy Policji. Ostatnia grupa została wybrana ze względu na znaczne natężenie stresu oraz wysokie wymagania w stosunku do kompetencji interpersonalnych.

Przytoczone w pracy przykłady indywidualnych profili badanych osób pokazują wartość diagnostyczną narzędzia. W ramach współpracy z Uniwersytetem w Poczdamie podjęto badanie nad czynnikami zdrowia psychicznego pracowników różnych zawodów, materiały zawarte w niniejszej pracy stanowią integralną część tych badań”.

[Ze Wstępu]

Rongińska T., Osobowość w kontekście sytuacyjnym, s 132,
oprawa broszurowa, 20x21cm,
Oficyna Wydawnicza UZ, 2005

Znaczenie kontekstu sytuacyjnego w badaniach nad zachowaniem się człowieka podkreśla się w jednym z paradygmatów współczesnej diagnostyki psychologicznej, która stara się wyjaśnić różnorodność, a nawet sprzeczność form zachowań jednostki, przyjmując czynniki sytuacyjne za główne determinanty tych zachowań. Analiza sytuacji jest jednym z głównych źródeł wiedzy w procesie wyjaśniania rodzajów